

Ateistlerin itirazının ikinci ve gerçek cevabı başkadır. Onlara diyoruz ki siz müminlerin yaptıklarının amacını tamamen varsaymışsınız. Önce hayali bir şey varsaydınız, sonra onu müminlere isnat ettiniz. Allah'a inanan birisi aslında kötülük yapmak istiyor ama Allah korkusundan dolayı iyilik yapıyor fikrini nereden varsaydınız? Ya da "aslında iyilik yapmak istemiyor ama oltanın ucundaki yemi görünce dayanamıyor" düşüncesini neye dayanarak varsaydınız? Bu gerçek bir mümine ithamda bulunmaktır.

Oysa gerçek bir mümin bu seviyesiz düşüncelerin çok üstündedir. Onun iyilik yapma veya kötülük yapmama sebebi ödül ve ceza değildir. Tek sebebi Allah'a inanmasıdır. Allah'ın dediğini yerine getirmek onun için insanlığın en temel vazifesidir. Fayda ve zarar kavramları aklının ucundan bile geçmemektedir.

Üçüncü olarak şunu diyebiliriz ki dinimizde iyiliği sevap için yapmak ve kötülükten korktuğumuz için sakınmak son derece ilkel ruhani seviyelerden bir tanesidir. "Namazı cennete gideceğim diye kılıyorum" diyen mümin aslında ince bir şirk yapmaktadır. Bu İslamiyet'in ruhuna aykırıdır.

Mümin, iyilik yapıp kötülükten sakınıyorsa iyiliğin özünde güzel bir şey olduğunu ve kötülüğün özünde ayıp olduğunu bildiğindedir. İbadet sınıfına giren iyilikleri Allah'ın ihsanlarının altında ezildiğini hissettiği için yapmaktadır. Namazı cenneti elde etmek için ve orucu cehennemden korktuğu için tutmamaktadır. Onun sebepleri bellidir. Allah onu yaratmıştır ve Rububiyet[1] ve Rahmaniyet[2] sıfatlarıyla birçok ihsanda bulunmuştur. Geleceğin ödülünü kazanma hırsı değil, geçmişte kalan ihsanlar için teşekkür etmek onun gayesidir.

Namazda mümin ne diyor ki? [3]

"Elhamdülillahi Rabbilaelmin

Er Rahmanir Rahim

Maliki yevmiddin"

Buyurun bu ayetleri bir okuyun. Neredeyse hepsi geçmişin ihsanlarıyla alakalıdır. Geleceğin umuduyla ilgili olan kısmı azdır. Müminin ibadeti teşekkür duygularının dışına vurmasıdır. İçinde açgözlülük ve ödül beklentisi yoktur. Dünyanın hiçbir kavmi, ihsanı teşekkürle karşılamaya kötü demediği gibi, aksine bunu bir fazilet olarak bilmektedirler.

Kaldı şu soru ki neden dinler iyiliklere karşı sevap vaat ediyorlar? Bunun cevabı şudur ki bu Allah'ın lütfudur; Onun kararıdır. Onun böyle bir karşılığı vermesi, müminin de bir karşılık beklentisi içerisinde olduğunu ispatlamaz. Birisi arkadaşının evine gittiğinde zaten ağırlanır, bunu herkes bilir. Ama kim "ağırlanmak niyetiyle gitmiştir" diyebilir? Onun gitmesi hissettiği sevgisindedir. Arkadaşının onu ağırlaması da kendi sevgisinin göstergesidir.

Ayrıca dikkatle incelersek inanmayan birisi gerçekten inanan birisinin ulaşabildiği seviyeye ulaşamaz. Hatta bir inananın iyilik dediği bazı şeyleri anlamsız bulacaktır. Birçok iyilik de yapana kişisel bir faydası sağlamıyor.

Daha önce de söylediğim gibi anne babaya iyi davranmak çocuğun hiçbir işine yaramaz. Kendi tanımlarına göre anne baba için para harcamak ve onların çıkarttıkları zorluklara katlanmak kişisel fayda vermediği için bir ateist için kötülük sayılması gerekir. Tersine anne babaya harcadığı paranın kendi menfaati için harcanmasının iyilik olması gerekir. Ama bir ateist inandığının tersine davranmaktadır. Aklen mantıksız olmasına rağmen o da anne babaya iyi davranır. Sebep şudur ki kalbinde minnettar olmanın bir erdem olduğunu bilir ama farkında değildir ki minnettarlık ancak bir Allah'ın var olduğu senaryoda iyilik sınıfına girmektedir.

Bunun dışında da birçok iyilik ancak bizim verdiğimiz tarif kabul edilirse anlamlı oluyor. Yani mükemmel ve güzelliği eşsiz olan bir zatı kabul edip ona benzemeye çalışmak. Fayda zarar kavramlarıyla iyiliği tanımlamak imkânsızdır. Canımızı vermek veya ömür boyunca zorluk çekmemizi gerektiren fedakârlıklar ancak bizim tarifimize göre iyilik sınıfına girebilirler. Yani gerçekten iyiliğin en üst seviyesini yakalamak ancak bir inanana nasip olabilir. İnanmayan, eğer gerçekten inandığını yaparsa iyi olmak için adım atacak yeri kalmıyor. Hayret vericidir ki bir ateist Allah'a inananlarının ahlaklarını eleştirirken diğer taraftan kendi tanımını bırakıp inananların tanımı sayesinde ancak vicdanını rahatlatabiliyor. Yaptığı iddiasına ters düşüyor ama o bunun farkında değildir.

Hz. Mirza Beřiruddin Mahmud Ahmed

Allah (c.c.) adlı eserinden

[1] Allah'ın aynen bir anne baba gibi kulunu büyüten sıfatı

[2] Allah'ın bütün ihtiyaçlarımızı bizden herhangi bir çaba beklemeden bize vermesini sağlayan sıfatı

[3] Fatiha (1) süresi, ayet 2-4